

Kronieken maart 2013

Het derde weekend van de vasten (2/3) beginnen we met ons te herinneren aan de vraag van Aswoensdag om, met Molly met de hak, nieuwe lucht om te groeien, te krijgen. We zijn deze vasten op weg gegaan met Abraham, de vader van de gelovigen.

Abraham heeft een opdracht gekregen: op zoek gaan naar een nieuw land en in die zoektocht te geloven. Abraham doet wat hem gevraagd is, maar zijn neef Lot trekt met hem mee, als een schaduw. Abraham is de gelovige en Lot kiest een andere weg. Zo gaat Abraham naar Egypte en Lot gaat mee, Abraham gaat naar Kanaän en Lot gaat met hem mee. Tot het onvermijdelijke gebeurt: hun herders maken ruzie, over waterputten. Ze gaan uiteen. Abraham laat Lot kiezen: de woestijn in, naar links of naar rechts. Maar Lot gaat rechtdoor, naar de vallei van de Jordaan waar steden liggen in het groen: Sodom en Gomorra. De woestijn, de steppe is voor Abraham. Lot gaat in Sodom wonen, het is er plezierig, je hebt er alles wat je maar wil.

Abraham heeft niets, géén land in Kanaän. Sara is oud, Abraham is oud, ze hebben geen kinderen. Abraham is wanhopig, hij wil er mee stoppen. De vader van de gelovigen riskeert zijn geloof te verliezen, maar zoals we verleden week zagen: hij vertrouwt zich toe in blind vertrouwen. Veel later krijgt Abraham weer bezoek van drie engelen (Genesis, hoofdstuk 18), een van hen wordt: 'Hij' genoemd. Abraham krijgt een nieuwe belofte: volgend jaar zal Sara, zijn vrouw, een kind hebben. Abraham schiet in een lach: *"Dat kan toch niet meer, dat kan toch niet!"* Ook Sara lacht zich een breuk! Maar de engel vraagt hen het kind Izaäk, 'zij die lachte, hij die zal lachen' te noemen ...

Vandaag luisteren we naar het verhaal van Abraham en Lot verhaald door Nico ter Linden, het verhaal van Abraham die God smeekt om Sodom te sparen, want hij weet dat zijn neef Lot daar woont!

Voltaire spotte met dat verhaal want het is precies een markt, met afbieden met afdingen om zo weinig mogelijk rechtschappen mensen te moeten vinden in Sodom. Voltaire vond dat zelfs als ze voor God staan, ze nog niets anders kunnen dan afbieden. Maar Voltaire had het verhaal blijkbaar niet begrepen!

Abraham is de vader van de gelovigen: let wel: erge gelovigen, straffe gelovigen zijn gevaarlijke mensen, het zijn extremisten. Het is God die zegt wat goed en kwaad is .. maar Abraham gaat met God een gevecht aan, of is het een gesprek: *"Heer, heb erbarmen ook als er maar 50, 30, 10 rechtvaardigen zijn."* Abraham is de vader van de gelovigen omdat hij zich realiseert dat wij, mensen, óók verantwoordelijk zijn voor ons geluk. Maar Abraham kon niet lager dan 10 rechtvaardigen gaan, omdat je met 10 moet zijn om in de synagoge te bidden voor deze wereld.

Wij hebben gebeden voor pater Gilbert, die nu drie parochies moet leiden en in het ziekenhuis is opgenomen voor hartproblemen, en voor een vriendin totaal uitgeput opgenomen in de kliniek. Wij hebben dankbaar geprezen voor de lente die in de lucht hangt en daarbij de hoop uitgesproken dat er een verfrissende lentebries door mufte gangen mag waaien.

Als aandenken aan deze derde vastenzondag krijgen we het vierde gebedskaartje: *"Leer ons onszelf te aanvaarden ... dan komen de vruchten vanzelf, ook al blijven ze vaak onzichtbaar"*.

Het is een gewone viering in de vastentijd, ware het niet dat Veerle Beel, journaliste binnenland van 'De Standaard', hier is mét fotograaf omdat ze uit persoonlijke gesprekken wat meer wil weten over de verhouding basissamenleving ten opzichte van het pausgebeuren.

Waarom hier? Blijkbaar gewoon toeval. Bestaat toeval toch? We zullen wel zien ...

De stuurgroep komt bijeen op 7/3. Zowat het belangrijkste punt is de voorbereiding van de vele activiteiten van deze maand: concerten, de Clemensdag, de paasweek. Tom heeft zelfs een heus draaiboek voor de Clemensdag klaar!

Koorrepetitie mét orkest op 8/3. Het orkest (piano, dwarsfluiten, grote trom, violen en trompet) heeft duidelijk al heel wat geoefend, maar voor ons, het koor, is de confrontatie met al dat muzikale geweld niet altijd positief: wij horen onszelf niet meer! Maar één troost: Guido vindt het goed! Tenslotte is het maar de generale repetitie ...

Effataviering, Gevi op 9/3. Veel volk, veel kinderen, de gemiddelde leeftijd ligt héél laag! Caië heeft bij haar verwelcoming dan ook geen moeite om voldoende jongeren te vinden om al die kaarsen aan te steken!

Wij gaan verder met het verhaal van Abraham, de vader van de gelovigen, vader voor de joden, christenen, moslims, vertaald door Nico ter Linden. Abraham was het prototype van de gelovige,

hij had vertrouwen in God, tot het vertrouwen op was. Hij was vertrokken met de belofte aan een groot volk. Dat was wel een probleem want hij had geen kinderen en zijn vrouw Sara was onvruchtbaar. Onvruchtbaarheid moet in de Bijbel een soort ziekte of een biologisch probleem zijn geweest, als je ziet hoeveel onvruchtbaren er zijn. Maria was ofwel te jong om al als onvruchtbaar gekend te zijn, dus was ze nog maagd! Spreekt de Bijbel zich hier uit over een biologisch probleem, of wil de schrijver alleen maar zeggen dat God altijd helpt, altijd ingrijpt?

Als Sara zegt dat zij helemaal geen kinderen meer kan krijgen, dan moet Hagar als slavin, als lijfeigene, met haar 'lijf' helpen en zij baart Abraham een zoon, Ismaël. Natuurlijk is Hagar fier en voelt Sara zich in de hoek gezet.

Maar dan gebeurt het ongelooflijke: drie engelen verschijnen (zie verleden week!) en Sara krijgt Izaäk. Maar de christenen en de joden die afstammen van Izaäk en de moslims, die afstammen van Ismaël, dus dezelfde vader hebben komen nog niet overeen ...

Wanneer wordt Abraham vader van het geloof? Want we zien dat hij steeds weer twijfelt, maar ook steeds weer terug recht krabbelt en dat hij begrijpt en aanvaardt dat Izaäk het kind van God is en dat God over Izaäk mag beschikken (Genesis, hoofdstuk 22)! Maar God wil dat offer niet en Abraham krijgt zijn kind terug uit de dood. Dat alles speelt zich af op de berg Moria, nu de Tempelberg, waar de Rotskoepel staat, nog altijd en twistpunt tussen de Islam en het Jodendom.

Maar waarom vertelt iemand zo'n gruwelijke dingen? Je moet maar eens zoon zijn van Abraham! Verleden week was Abraham nog aan het pleiten voor Sodom en zijn inwoners en nu doet hij zo iets! Of is God een sadist die zo'n dingen vraagt?

Maar God spreekt normaal niet tot de mensen en Abraham spreekt dus niet tegen God. Bovendien zijn die verhalen opgeschreven tijdens de ballingschap en toen waren er geen kinderoffers meer. En zo'n gruwelijke verhalen maken van gelovigen masochisten die het lijden verheerlijken! Een mogelijke conclusie: God straft zijn beste vrienden. Bij de laatste pausen waren er zelfs die vonden dat als God het lijden wil, we dat moeten aanvaarden ...

Is er dus een gelijkenis tussen Abraham en zijn zoon Izaäk enerzijds en God en zijn zoon Jezus? Heeft de verteller van Genesis dát bedoeld?

Maar neen, hij wil zeggen: *"Heb vertrouwen! Blijf doen waar je voor gekozen hebt!"* God gaat steeds met ons mee, ook als lijden, als onrecht ons treft. Dáárom is Abraham de vader van de gelovigen, omdat hij zich aan God durfde toevertrouwen. Zo weten we dat Jezus niet gestorven is om God te verzoenen, maar wel omdat mensen elkaar soms de dood aandoen!

Vandaag is er omhaling voor de Zuidactie van de Broeders van Liefde en meer speciaal voor 'Viva Casa Cosma' waar mensen opnieuw geluk vinden in Peru, in de regio Ayacucho. Daar kreunde de stad en de hele regio van 1980 tot 2000 onder de terreur van 'het Lichtend Pad'. De trauma's, psychische stoornissen en depressies die hierdoor ontstonden, uiten zich als alcoholverslaving, intrafamiliaal geweld, armoede en seksueel misbruik. De slachtoffers, die mensen worden geholpen in Casa COSMA, waar sinds december 2010 broeder Jimi, een Peruaanse Broeder van Liefde, aan het hoofd van staat. In een folder die wordt uitgedeeld vinden we verschillende voorbeelden van die hulp. Behalve voor Viva Casa Cosma hebben we gebeden voor een vriend die op zoek is naar nieuwe bezieling, voor een zoon die jarig is, voor een zwaar zieke doopmeter en voor ouders met kinderen met een beperking. Wij hebben gebeden tot de Heilige Geest, die een zware week voor de boeg heeft in Rome én bij de Clemensprovincie die bijeenkomt én met Henk in Congo waarvan we hopen dat hij met veel inspiratie zal terugkomen.

Als aandenken aan deze vierde vastenzondag krijgen we het vierde gebedskaartje: *"Geef ons het geloof dat er altijd een weg terug is!"*

Op 14/3 zingen we 'Op weg naar Pasen' in Drongen. Uiteindelijk verwacht je meer mensen, maar het is koud buiten en het is nog donderdag, maar voor ons is het bevrijdend: dat zingen en dat luisteren naar de weg die we volgen. Heel intens is het, met het orkest: cello, trompet, klarinet, dwarsfluiten, violen en die trom! Ik bewonder de heldere stem (en de durf) van onze solisten, Hannah en Elien. Achteraf zie je niets dan tevreden mensen, weer een stapje gezet! En we worden goed ontvangen, zelfs al hebben sommigen het tijdstip van ons standpunt naar Rome toe, verkeerd ingeschat ...

Clemensdag op 16/3, met een dubbele aanloop op 15/3. Tom V, de grote organisator van de werkzaamheden die in Effata nodig zijn voor de Clemensdag, is ziek (oorontsteking, naar verluidt) maar gelukkig heeft hij een draaiboek gemaakt en zijn zowat voor elke belangrijke activiteit

mensen aangeduid. En al die mensen samen maken het mogelijk de 'familie' te ontvangen zoals het hoort.

Vooreerst moet alles klaar gezet worden, zowel voor de overnachting van hen die meerdere dagen blijven als voor de activiteiten morgen, zowel in de kapel als in de verschillende vergaderlokalen én in de Effatazaal. Maar er is ook nog een voorbereidende vergadering in de Effatazaal van de 'geassocieerden'. Voor hen die hier al zijn, en niet bij de geassocieerden behoren, is er daarom een stadswandeling voorzien. Ik heb dat op mij genomen. Maar de aankomst loopt wat vertraging op, net zoals het avondeten, zodat een stadswandeling problematisch wordt. Bovendien is het buiten koud, het neigt naar regenen en aangezien het geen terrasjesweer is mogen we zeker zijn dat alle 'bijzondere' bierhuizen volzet zullen zijn. De stadswandeling valt dus in het water, ik heb mij dan maar nuttig gemaakt op een andere manier.

Het is voor velen een korte nacht geweest maar op 16/3 kan de Clemensdag, zoals de 'Lekendag' nu genoemd wordt, doorgaan met een vriendelijke ontvangst en met koffie en ontbijt voor wie van de slaapkamers aan het Rerum Novarumplein komt. Dan leidt Eric Corsius de dag in en pater Johannes verwelkomt de aanwezigen. Pater Edward Hone C.Ss.R. bespreekt het thema: "*Waar het hart van vol is, loopt de mond van over!*" Met het beeld van de heilige Alfonsus achter hem lijkt het alsof die goedkeurend toekijkt.

In feite gaat Hone's verhaal over intimiteit en missie bij Alfonsus de Liguori, over die gepassioneerde, medelevende man, over biechten, over de liefde van God. Over hoe die liefde zich uit in het symbool van de kribbe (de Zoon van God heeft zich klein gemaakt, om ons groot te maken): intimiteit als beschikbaarheid. Over het kruis (kwetsbare intimiteit), over de eucharistie (intimiteit als vereniging) en over het gebed (intimiteit als gesprek). Mij blijft die uitspraak bij: "*Elkaars menselijkheid aanvaarden, onze nood voor vergeving kennen!*"

Na de pauze is er kans voor meditatie en dan aperitief (cava en neen, er zijn geen chips!) en lunch (beenhesp met frietjes) en koffie. Na de middag (en daartussen zit het afwassen als Effatagroepswork) komen alle deelnemers samen in groepjes om enkele vragen te bespreken. In het groepje waar ik bij hoor, spreken we over meditatie en gebed; ik haak in en luister mee: er is hééél veel goede wil. Onder tijdsdruk is er geen rapportage van de groepjes (dat zou werkelijk te lang duren) maar zo weten we niet wat anderen vonden van de voordracht en over de te bespreken vragen. Wij krijgen wel een uitvoerig verslag over de stand van zaken in verband met de geassocieerden o.a. door Marianne Debets, telkens vertaald naar het Nederlands, het Duits en het Engels (voor onze twee Ieren) door Eric Corsius. Als afsluiting na de pauze, heeft Freddy van de Bremstruik gezorgd voor een waardige gebedsdienst met zang, met het Magnificat en met psalmen, afgesloten door het Salve Regina.

De Clemensdag is voorbij. Wie meer wil weten over het thema kan terecht bij recent geschreven en vertaalde werk over de heilige Alfonsus. En foto's vind je op deze website.

Vergeet niet dat er op zondag nog mensen in de kamers verbleven aan het Rerum Novarumplein. Die mensen kregen nog een ontbijt ter plaatse en alles werd netjes opgeruimd! Dat is Effata!

Maar vandaag, 16 maart, is er ook de gewone Effataviering en wie wil blijven is welkom. Daarom gaan nijvere mensen de kapel, de Effatazaal en alle gebruikte ruimten weer netjes zetten. Heel veel handen en goede wil, dat is ook Effata! Maar zonder onze nijvere bijtjes zou het niet lukken!

Iedereen is welkom zegt Annette, die zich wat meer redemptorist voelt, en ze verwijst naar de toespraak van pater Hone: als we bidden tot God, is het alsof we tot een vriend spreken ...

De voorbije weken hebben we Aartsvader Abraham gevolgd doorheen de trektocht van zijn leven, doorheen zijn pelgrimstocht. Zoals de joden, de christenen, de moslims zijn we hem gevolgd, vrienden noemen hem de Vader der gelovigen. Maar wij denken ook aan hem als de vader van de onzekeren, van de twijfelaars, van hen die het niet meer weten!

Abraham wilde zijn visioen realiseren van een volk zo talrijk als de sterren aan het firmament, als de zandkorrels aan het strand, in het Beloofde Land Kanaän. Maar hij verlaat dat land, hij gaat naar Egypte, laat er een tijdlang zijn vrouw in de steek in de harem van de farao. Zijn vrouw Sara blijkt onvruchtbaar te zijn, hij zoekt een draagmoeder: Ismaël wordt geboren. Hij pingelt met God om Sodom te sparen, maar daar krijgt hij te weinig hulp van de mensen. Dan wordt hij beproefd, om zijn eigen zoon Izaäk te offeren.

Vandaag weten we hoe het met hem afloopt, verteld door Nico ter Linden. Sara sterft, ver van huis en ze wordt in vreemde grond begraven. Abraham is nu alleen: stel je voor dat het allemaal maar inbeelding was! Maar God zwijgt, zoals Sara nu zwijgt. Waar gaat Abraham Sara begraven? Voor

veel geld, vierhonderd sjkkel zilver, koopt hij van Efron de grot van Makpela ten oosten van Mamre en het omliggende land. Daar begraaft hij Sara.

Later wordt ook Abraham daar begraven, naast Sara.

Het is toch een raar verhaal, God heeft Abraham een groot nageslacht beloofd en heel veel land: dat leven eindigt met twee doden en een stukje grond met een grot om in begraven te worden.

Ook wij zijn met zulke dingen bezig in deze vasten: het lukt ons niet altijd om ons visioen te realiseren. Maar laten wij ook beginnen met één zoon en een stukje land! Vandaag vieren we dat als we onze droom niet kunnen verwezenlijken, dat als het niet lukt om Gods liefde tastbaar te maken, wij toch steeds weer de uitnodiging krijgen om opnieuw te beginnen. Wij horen hier dat 'onze' Vader een God is van leven, die ons uitnodigt om onze fouten te erkennen en om de moed te vinden stil te staan bij die fouten. Of als we geen fouten vinden bij onszelf, dan maar stil te staan bij de fouten van de anderen, en zo onze eigen fouten te herkennen.

Wij denken aan zijn liefdevolle barmhartigheid en verzoenen ons bij hem, met en troostend gebaar, een stil moment, een krop in de keel, met erkenning van wat fout ging, met een lieve wens op beter. Later krijg ik een extra bevestiging: *"You're a good man!"* Wij allemaal wel zeker?

We hebben gedankt voor deze 'warme' dag. Wij hebben gebeden voor een jong koppel dat het moeilijk heeft en voor iemand die werd geopereerd en een lange revalidatie moet doorstaan. Voor een jonge mens, die alle moed is verloren, om steun en sterkte voor een zoon met een nieuwe job en dat wij ons blijvend mogen toevertrouwen aan de liefde van God en mogen geloven op onze weg naar Pasen.

Als aandenken aan deze vijfde vastenzondag krijgen wij het zesde gebedskaartje: *"Wat zou Jezus doen? Lief hebben!"*

Zingen: 'Op weg naar Pasen', op 22/3 in Sint-Niklaas. Hoe we als koor in die prachtige neogotische Sint-Jozefskerk aan Tereken zijn geraakt? Dat blijkt uit de vriendelijke verwelkoming door priester Luc Maes, de parochieadministrator, die Effata kent als vormheer voor de kinderen van het MPIGO 'De Oase' van de Voskenslaan en als een plaats waar we elkaar dragen door lief en leed. De opbrengst is voor Broederlijk Delen en we worden van harte bedankt door Lieve Van Driessen, de pastoraal vrijgestelde, die voor kleurrijke bloemen heeft gezorgd voor Guido (én voor Odette die alle praktische zaken heeft opgelost). En we hebben goed gezongen, met ons orkest, over op weg zijn naar Pasen met één doel: lachen en juichen en leven!

Op 23/3 is er 's morgens paaskuis van de kapel, de Taborroimte en de sacristie. In feite was het enkel de bedoeling om het koper te poetsen en alles een beetje in orde te stellen, maar er ligt ook zoveel stof en er waren voldoende helpers, zodat we dan ook maar alles gestofzuigd en gedweild hebben. Voor de palmzondagviering van vanavond ligt alles er weer netjes bij!

Die viering is het begin van de Goede Week, met de dubbele symboliek: die van de palm en die van wit en rood. De symboliek van 'Hosanna!' en (als we soms niet sterk genoeg zijn) 'Kruisig Hem!' te roepen. In feite kun je alles samenvatten als volgt: God heeft de dingen ten goede gekeerd, Hij heeft hoop gegeven daar waar mensen denken dat alles hopeloos is. Deze week is een uitdrukkelijke uitnodiging om tijd te nemen voor onszelf, om het rustig te houden.

En de viering verloopt dan ook rustig.

Eerst komt het verhaal van palmzondag zelf: de intocht in Jeruzalem, de verwelkoming met 'Hosanna!', het antwoord van het volk: *"Dit is de profeet Jezus van Nazaret in Galilea."* De zegening van de palm bij het altaar; palm, een ding van niks, maar helemaal niet waardeloos, als symbool van hoop, hoop die wordt gegeven.

Die Jezus, nu een icoon, wordt naar voor gebracht om te vereren met wit en rood. Rood en wit zand in kaarsenhouders, gevuld en afgedekt met brandende kaarsjes, de icoon waardig en vererend.

Wit is nu vervangen door rood, het lijdensverhaal begint, het oude bekende verhaal, weer fris en nieuw, met meditatie en zang: *"Laten wij bidden om staande te blijven!"* en eerbiedig knielen. Donderdag gaan we gewoon verder, met het voorlaatste gebedskaartje, in een week vol geheimen, die ons ver te boven gaan. En vergeet niet: vandaag was er ook uitzonderlijk een omhaling: voor de Zuidactie Fracarita Belgium 'Viva CASA COSMA'.

Witte Donderdag, 28/3. Vandaag beginnen die drie dagen die we krijgen om Pasen te vieren. We verzamelen rond de grote tafels die opgesteld staan in de kapel, om er de avond te herinneren dat Jezus naar goede joodse gewoonte het paasmaal voorbereidde en met zijn leerlingen rond de tafel

zat. Toen heeft hij ten einde raad de gelijkenis gemaakt met de graankorrel die geplet en vermalen moet worden om brood te maken, met de druiven die gesneden en geplet moeten worden om wijn te maken en met zijn dood. Dat hij geplet en vermalen moet worden bij zijn dood en dat die wijn en dat brood ons steeds opnieuw aan Hem doen denken en aan zijn opdracht: *"Hebt elkander lief!"* Voor Jezus is Pasen op onze Witte Donderdag begonnen, juist zoals voor ons. Jezus heeft Pasen gevierd op Witte Donderdag ...

Moeten wij ons nog met die oude verhalen bezig houden? Ja, omdat wij ons veel te veel houden met 'feiten', dat is bijna genetisch bepaald! Denk eens aan het lied: 'Stil maar, wacht maar, alles wordt nieuw!' Erger je gerust, want dat is niet de boodschap van de Bijbel! Wel is de boodschap: leg u niet neer bij de feiten, doe er iets aan! Je moet niet vastzitten aan gebaren, aan structuren, maar wel moet je initiatieven ontplooiën als een pionier!

Daarom luisteren we weer naar het verhaal van het laatste avondmaal! Sinds die avond is eucharistie en diaconie in onze 'keel' verweven: je stelt je ten dienste van andere mensen! (Paus Franciscus heeft dat blijkbaar begrepen - de heilige Geest heeft ditmaal een woordje mogen meespreken ...)

Het is feitelijk vreselijk, zouden wij die voetwassing niet opnieuw invoeren? Was het een gebaar uit de cultuur van Jezus en de apostelen? In feite niet want de voeten wassen werd door een slaaf, door een ondergeschikte gedaan. Maar hier betekent het gebaar: gij zult maar echt gelukkig zijn als je elkaar de voeten wast.

Maar het gebaar is hier toch niet te realiseren, er is geen plaats genoeg om te bewegen! We vervangen het door een ander symbool: de handen laten afdrogen. Om onze handen af te drogen zijn wij echte specialisten, wij kunnen dat zelf het best. Dus is het een teken van dienstbaarheid, door onze handen te laten afdrogen door iemand die niet weet hoe wij onze handen, met de meest elementaire hoekjes, zelf afdrogen. Het is ontroerend om te zien hoe een jongen de handen van zijn moeder afdroogt, terwijl ze minzaam toekijkt. Het ontroert mij hoe open ik sta voor Lou die mij de handen afdroogt ...

Dan gaat de herinnering verder, aan Jezus die eet en drinkt met zijn vrienden, om uit te monden in het aanbidden van die ene plechtig getoonde hostie op het rustaltaar, de voorbode van het lijden van Goede Vrijdag, van morgen: *"Heer van hierboven, als ik misschien niet kan geloven, ..."*

In stilte verlaten wij de kapel.

Goede Vrijdag, 29/3/2013. Het kruis met de dode Christus, met doornenkroon wordt plechtig in processie naar voor gebracht, wij bidden en knielen in stilte.

Vandaag lezen we het lijdensverhaal. Sommigen zeggen dat Jezus het lijden heeft gezocht. Is dat waar? Maar neen, het Johannesevangelie is duidelijk: alleen is Jezus niet weggelopen van zijn visioen, hij vertrouwde op God die met mensen meegaat. Jezus moest trouwens ook niet lijden; zijn Vader, onze God, is niet op wraak belust!

Jezus heeft gedroomd van een nieuwe wereld, Johannes schildert daarom een koninklijke Christus: *"Gij zijt voorbijgegaan, een steekvlam in de nacht ..."*

Ignatius van Loyola, de stichter der jezuïeten, (die zijn wel in de mode in deze tijd!), zegt dat we niet alleen moeten luisteren naar het verhaal in het evangelie, maar dat we ook moeten kijken naar de personen.

Kijken we dus naar Petrus, die bereid is alles te steunen en voorop te lopen, maar die bij het minste Jezus afvalt en wegloopt? Of naar Judas: wat heeft die man bezielde? Iemand die perfect in staat is het dierbaarste in zijn leven te verraden met een kus? Of naar Pilatus: de hoogste macht, maar rekening houdend met de komende verkiezingen en die zich wegsteekt achter het eeuwige argument: *"Ik kán niet anders!"* Of naar de omstanders, de ramptoeristen, die elke reden aangrijpen om over iets te roddelen? Of naar de wenende vrouwen? Waarvoor wenen die: over zichzelf, over het feit dat iemand belangrijks weg is of gewoon omdat anderen wenen? Of naar de leerlingen, die allemaal weglopen? Of naar de soldaten die niet kunnen wachten om zijn kleren te verdelen? Of naar de beul: *"Het is mijn job, iedereen moet maar opletten wat hij doet!"*

Jezus is gewoon doorgedaan, wij staan bij hem en kunnen hem alleen met bloemen omringen, in stilte, indrukwekkend.

Denk even terug aan Barcelona in 1936, in volle Spaanse Burgeroorlog. De stad wordt ingenomen door de communisten, zij steken uit woede de oude Bethlehemkerk in brand. Maar eerst halen zij het beeld van de gekruisigde buiten, verwijderen het opschrift 'INRI': *'Jou steken we niet in brand, je bent een der onzen!'*

Hij is ook een der onzen en daarom vereren we luisterend, zingend, neuriënd dat ligbeeld van de gekruisigde met de doornenkroon, liggend in bloemen: *“Blijf nu hier en waak hier met mij!”*
Zoals Hij het heeft gevraagd delen we brood. Wij bidden om leven voorbij de dood, om licht in het duister, om een nieuwe dag na deze donkere nacht. Maar nu is alles volbracht.
Hoop of wanhoop?

Stille zaterdag en de paasviering bij Effata op 30/3. Een feestelijk versierde kapel met veel bloemen en veel licht. Maar toch wordt het donker. De deur is gesloten, beeld van dood, donker, van duistere nacht. Op die deur wordt gebonsd, driemaal.

In het donker klinkt het: *“Ontwaakt gij die slaapt, sta op uit de dood en Christus zal over u lichten!”*
Het koor herhaalt die oproep, bij de derde maal draagt Johan de nieuwe, brandende paaskaars binnen en iedereen neemt licht, tot de kapel vredig verlicht is door al die kaarsvlammetjes.

Bij het evangelie (Johannes 20, 1-9) worden het altaar en de Bijbellezenaar opnieuw bekleed met feestelijke doeken, en dan luisteren we naar het scheppingsverhaal: *“Maakt van deze aarde een mensenwereld, waar het goed is om te wonen.”* De menorakaarsen worden brandend teruggeplaatst, water wordt duidelijk hoorbaar in de waterkruik en de doopvont gegoten. Dat water wordt gezegend.

Met de palmtakken die tot hiertoe aan het kruis hingen, gaat Guido door de kerk en hij zegent, helemaal niet zuinig, alle mensen. Wij zingen: ‘Alleluja!’ en luisteren naar de homilie.

In de kerk zijn allemaal lachende gezichten (dat komt wel door Guido met zijn palmtakkenbos en het overvloedige wijwater!) en dat doet deugd in de kerk! Maar het was maar water! Het evangelie van Johannes, dat weten wij uit ervaring, is nogal moeilijk. Maar hier is het duidelijk, alle leerlingen zijn weggelopen, er is er maar één gebleven. Het is wel duidelijk dat het Johannes is, bij het kruis én in het graf. Raar is wel dat hij van zichzelf zegt: *“Hij zag en geloofde!”* Als je het gezien hebt, moet je niet meer geloven! Is er leven na de dood? Volmondig: Ja! Maar hoe is dat leven? En dan wordt het moeilijker, zeer moeilijk! Geloven in verrijzenis heeft dus iets te maken met zien, nú, nu kunnen we verrijzenis zien. Waar mensen zich inzetten voor wie geen kans krijgt, omdat ze achterlijk zijn, omdat ze in crisis leven? Omdat ze in het beroepsleven moeten ‘overleven’, omdat hun huwelijksstoestand niet meevalt, mogen we ons in die situatie niet laten terneerdrücken: dát is verrijzenis. Kijk naar het koor, kijk naar het orkest, ze doen het niet om bedankt te worden, ze hebben gezongen en gespeeld omdat ze er in geloven: dát is verrijzenis!

Wij delen brood en wijn. Maar het orkest speelt van Johann Pachelbel, een versie van zijn ‘Canon in D’, proficiat en prachtig, tot veler verwondering! Bij de vredeswens denk ik speciaal aan twee vrienden die hier zijn, die hebben steun en vrede meer dan nodig!

Wij krijgen het laatste gebedskaartje en dan is er receptie, nadat we het hebben uitgezongen: *“Dat een nieuwe wereld komen zal!”*

Zalig Pasen! Het aandenken voor deze Pasen: aarde met graankorrels om rijke vruchten te geven.

Zingen in de gevangenis op Pasen 31/3. Bij mij thuis komen de kinderen en de kleinkinderen voor Pasen, de kleineren om eieren te rapen. Veel werk, maar mijn schoondochters helpen mee, ik vind dus dat ik de weinige tenoren niet in de steek mag laten in de gevangenis. Maar het blijkt dat we wel met voldoende zijn ... ik heb dus misschien een verkeerde keuze gemaakt. Bovendien verloopt alles wat trager dan gewoonlijk, de controle aan de ingang is (terecht) streng, maar ook de gevangenen komen heel wat later, de viering duurt dus heel wat langer. Gelukkig is de voorganger, een salesiaan, pater Carrette, zeer beknopt in zijn ‘preek’ (Pasen is het verleden verlaten, afstand nemen van de stukgeslagen droom en durven geloven in de druppel op de gloeiende plaat) en verloopt de viering vlot. Een lezing van het evangelie in het Roemeens, ik denk door een Romavrouw, is een heel nieuwe ervaring ...

Morgen gaan we naar Malmédy, met Effata, voor een welverdiende rust! Er ligt nog sneeuw, naar men ons vertelt ...

Wouter, maandag 1 april 2013